

Üdvözlét a magyar munkásoknak.

Lenin elvtársnak ezt a cikkét Szamuely Tibor népbiztos elvtárs hozta el röpdülőgépen Moszkvából.

Üdvözlét a magyar munkásoknak!

Elvtársak! A hírek, amelyeket a magyarországi tanácsok vezetőitől kapunk, örömmel és boldogsággal töltenek el bennünket. Összesen csak két, nem hosszú hónap óta létezik Magyarországon a tanács hatalom, de szervezettségét tekintve, a magyarországi proletariátus, ugylátszik, fölülmul bennünket. Ez érthető, mivelhogy Magyarországon a lakosság általános műveltségi színvonala magasabb, emellett az ipari munkások százalékos aránya az összlakossághoz képest hasonlíthatatlanul magasabb, mint nálunk, végül az átmenet a tanácsszervezethez, a proletariátus diktatúrájához Magyarországon hasonlíthatatlanul könnyebb és békésebb volt.

Ez utóbbi körülmény különösen fontos. A szocialista vezérek többsége Európában úgy a szociálszovinisták, mint a kautskyánus-irányzatúak annyira lealjasodtak a tiszta kispolgári előítéletekbe, akik a viszonylag „békés“ kapitalizmus és burzsoá parlamentarizmus évtizedei alatt nevelődtek, hogy a tanács hatalom és a proletárdiktatúra megértésére képtelenek. A proletariátus nem képes végrehajtani az ő világra szóló, történelmi felszabadító misszióját anélkül, hogy ne takarítaná el ezeket a drága vezéreit az utból.

Ezek az emberek elhitették egészben vagy részben az oroszországi szovjethatalomról szóló burzsoá hazugságokat és nem tudták megkülönböztetni az ujnak a lényegét, a proletárdemokráciát a dolgozók számára,

328

Proletariátus

amely megtestesült a szovjethatalomban, a burzsoádemokráciától, amely előtt rab-szolgamódra meghajlottak, elnevezve azt tiszta demokráciának vagy demokráciának általában.

Ezek a habozó emberek, akik telve voltak burzsoaelőítéletekkel, nem értették meg a világhistóriai átalakulást, mely a burzsoádemokráciától a proletárdemokráciához, a burzsoádiktaturától a proletárdiktaturához vezet. Összetévesztették az orosz szovjethatalomnak ezt vagy azt a különlegességét, az orosz történelemnek fejlődését a szovjethatalommal, annak nemzetközi jelentőségével.

A magyarországi proletárforradalom pláne még segíti a habozókat. A proletárdiktaturához való átmenet formája Magyarországon egyáltalában nem az, ami Oroszországban: a burzsoákormány önkéntes távozása, a munkásosztály egységének pillanatnyi helyreállítása, a szocializmus egysége kommunista program alapján. A szovjethatalom lényege most annál világosabban lép előtérbe: semmiféle más hatalom nem lehetséges ma sehol a világon a szovjethatalmon, a proletárdiktaturán kívül, amit a dolgozók és a proletariátus támogathatnak. Ez a diktatura megköveteli a kiméletlen és szigorú, a gyors és elhatározott erő kifejtést a kizsákmányolóknak, a kapitalisták, a nagybirtokosok és az ő uszályhordozói ellenállásának letörésére. Aki nem értette meg ezt, az ellenforradalmár, azt el kell távolítani, ki kell verni a vezető helyekről és a proletariátus tanácsadóinak sorából.

De nemeszék egyedül az erőszakban van a proletárdiktatura lényege és nem elsősorban az erőszakban. A legfőbb lényege a dolgozók előharcos csapatának, azok avant gardejének, egyedüli vezetőjének, a proletariátusnak szervezettségében és fegyelmezettségében van.

Célja fölépíteni a szocializmust, megsemmisíteni a társadalomnak osztályokra való szakadását, a társadalom minden tagját dolgozóvá tenni, kiküszöbölni ember ember által való kizsákmányolásának alapját.

Ezt a célt lehetetlen egyszerre megvalósítani, ez meglehetősen tartós átmeneti periodust követel meg a kapitalizmustól a szocializmusig — és azért, mert a termelés átalakítása nehéz dolog és mert idő kell az élet minden területének gyökeres átalakítására és azért is, mert óriási erő, amelyet a kispolgári és burzsoágazdaságokban rejtőznek, csak hosszú és alapos harcban küzdhetőek le: éppen ezért beszél Marx a proletariátus diktatúrájának egész periodusáról, mint a kapitalizmus és a szocializmus közötti átmenet korszakáról.

Ezen egész átmeneti idő folyamán az átalakulással szemben ellentállást fognak tanúsítani a kapitalisták és velük egysorban a burzsoázia intelligenciájának nagyszámu vezetői is, akik öntudatosan állanak ellent.

Ezeken kívül öntudatlanul áll ellent a kispolgári hagyományokban fölnevelkedettek széles tömege. Ezek soraiban a parasztság is. Az ingadozás ezekben a rétegekben kikerülhetetlen. A parasztok, mint dolgozók, a szocializmushoz hajlanak és inkább részesítik előnyben a munkások diktatúráját, mint a burzsoázia diktatúráját. A parasztok, mint gabonaeladók, azonban a burzsoáziához hajlanak, a szabadkereskedelemhez, vagyis vissza a régi, jó, kipróbált kapitalizmushoz. Kell a proletariátus diktatúrája, egyetlen osztálynak a hatalma, amelynek ereje fegyelmezettségében és centralizált erejében van, amely támaszkodik a kultúra, a tudomány és a kapitalista technika minden vívmányára, támaszkodik minden dolgozó

pszichológiájának a proletariátushoz való közelségére, amelynek tekintélye a szétszórt, kevésbé fejlett, munkában és politikában kevésbé iskolázott falusi vagy kisüzemek emberei fölött annyira nagyobb, hogy a proletariátus magával tudja ragadni a parasztságot és a kispolgári rétegeket általában.

Az egész frazeológia a demokráciáról általában, az egységről vagy a munkásdemokrácia egységéről, valamennyi dolgozó ember egyenlőségéről és így tovább és az ehhez hasonló, ez a frazeológia, amelyben úgy kitűnik a szocialista sovíniszták és a kautskyánusok, ez a frazeológia nem vezet a cselekvéshez, csak elhomályosítja ez a frazeológia a szemet, megnehezíti a megismerést, erősíti a régi butaságot, megcsontosodást, a kapitalista rutint, a parlamentarizmust, a burzsoádemokráciát.

Az osztályok megsemmisítése hosszú, nehéz, alapos osztályharc munkája lehet csupán, amely a kapitalista hatalom letörése után, a burzsoáállam uralmának megsemmisítése után, a proletárdiktatura intézményesítése után *nem merül ki* (mint elképzelik, a régi szocializmustól, régi szociáldemokráciától elszakadni nem tudók), csak megváltoztatja formáját és sok tekintetben még kegyetlenebb lesz.

Az osztályharc a burzsoázia ellentállásával, megcsontosodottságával, határozatlanságával, a kispolgárság ingadozásával szemben a proletariátusnak szembe kell állítania saját hatalmát, meg kell erősítenie saját szervezett befolyását, el kell érnie ama rétegek semlegesítését, amelyek félnek otthagyni a burzsoáziát és csak ingadozva mennek együtt a proletariátussal.

Meg kell erősítenie az *új fegyelmét*, a dolgozók elvtársi fegyelmét, szoros összeköttetést a proletariátussal, mindenkinek a pro-

letariátus körül való csoportosulását, ezt az új fegyelmet, a társadalmi kapcsolatnak új alapjait, amely a középkori jobbágyfegyelme, az éhség fegyelme, a kapitalizmus „szabad” bérabszolgája fegyelmének helyére lépett.

Hogy megsemmisítsük az osztályokat, szükséges egy osztály diktaturájának, nevezetesen az elnyomott osztályok diktaturájának periódusa, amely nemcsak a kizsákmányolók megsemmisítésére, nemcsak ellentálasuk kiméretlen letörésére képes, de arra is, hogy lerombolja eszmeileg is az egész burzsoá-demokratikus ideológiát, az egész, a szabadságra és egyenlőségre vonatkozó frazeológiával együtt. (Valójában, amint már régen kimutatta Marx, ez a frazeológia az *árutulajdonosok* szabadságát és egyenlőségét jelenti.)

Ez még mind kevés. Az elnyomott osztályok közül csupán az képes diktaturájával megsemmisíteni az osztályokat, amely tanult, szervezkedett, nevelődött, megedződött a tőke ellen folytatott évtizedes sztrájkokban és politikai harcokban, csak az az osztály, amely elsajátította a városi, az ipari, a nagykapitalista kulturát, határozott és képes

Népszava 6/1

megőrizni és továbbfejleszteni a forradalom vívmányait, az egész nép közkincsévé tenni, valamennyi dolgozóévá — csak az az osztály, amely ért minden nehézség legyőzéséhez, gyakorlott, nem csüggedő, nagy áldozatokra képes, nem tér ki a történelmi hivatása elől, amely leszámolt a multtal és új utakat vág az új jövődőhöz. Csak az az osztály, amelynek jobbjai gyűlölik és megvetik a kispolgári fölfogást, a filiszterséget, amely kivirágzik a kispolgárságnál, az „intelligenciá”-nál, — csak az az osztály, amely végigjárta a munka iskoláját és érti, hogyan kell megbecsültetni minden emberrel a saját munkaképességét.

Elvtársak! Magyarországi munkások! Ti a világnak még külön példát nyújtottatok, mint a Szovjetország, minthogy ti értettétek, mint lehet egyszerre egyesíteni a valódi proletárdiktatura alapján az összes szocialistákat. Előttetek a hálás és egyben nehéz föladat, hogy megerősítsétek azt az ántánt elleni nehéz háboruban. Legyetek kitartók! Ha mutatkozik ingadozás a szocialisták között, akik most csatlakoztak az új platformhoz, a proletárdiktaturához, nyomjátok el kiméretlenül az ingadozást. A háboruban a gyávák törvényes osztályrésze — az agyonlövés.

Ti az egyedüli tisztességes, természetes forradalmi háborút vívjátok, az *elnyomottak háboruját az elnyomók ellen*, a háborút a szocializmus győzelméért. Az egész világ munkásosztályának minden tisztességes tagja a mi oldalunkon. Minden hónap közelebb visz bennünket a világproletárforradalomhoz.

Legyetek kitartók. A győzelem a mienk lesz!

Lenin.